

Arrest

nr. 84 584 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VINOIS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van M.A.S. (eerste verzoekster):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren in Beyaa, Bagdad op 16 november 1970. U bent een soennietische Arabier. U bent tot het vierde jaar naar de lagere school gegaan. Vanaf de jaren '80 woonde u in Saidiya. Sinds 1990 woonde u terug in Beyaa met uw echtgenoot (R.) (A.) (R.) (A.) (J.). Uw echtgenoot was sinds 2005 bij de Iraakse politie. Op 25 augustus 2011 arresteerde uw echtgenoot samen met enkele collega's (K.) (A.) (Q.), een verantwoordelijke van Asaib Ahl Al Haq (Verbond van de Rechtschapenen). Op 26 augustus 2011

werd uw echtgenoot enkele keren telefonisch bedreigd door leden van diezelfde organisatie. Ze vroegen uw echtgenoot (K.) vrij te laten, maar uw echtgenoot zei dat hij dit niet kon doen. Op 27 augustus 2011 werd hij wederom op gelijkaardige manier bedreigd. Op 29 augustus 2011 ontving uw echtgenoot een dreigbrief van het Mehdi leger. Hierin stond dat hij voor de politie en de bezetters, de Amerikanen werkte en dat hij daarom vermoord zou worden. Diezelfde dag nog verhuisden jullie naar de familie van uw echtgenoot in Alawi. Op 30 augustus 2011 werd uw echtgenoot neergeschoten in zijn auto. Op 4 september 2011 werd jullie huis in Beyaa tot ontploffing gebracht. Op 5 oktober 2011 hebt u Irak verlaten samen met uw dochters (O.V. 6.905.111). Op 25 oktober 2011 kwamen jullie in België aan en op 26 oktober 2011 vroegen jullie hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 13/9/09), uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/10/09), de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw dochters, een politiebade van uw echtgenoot, een dreigbrief, de overlijdensakte van uw echtgenoot en een verzendbewijs van DHL.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, hoewel u verklaart dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van het **werk van uw echtgenoot**, u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw echtgenoot werkelijk bij de Iraakse politie werkzaam was. Het enige bewijsstuk dat u in dit verband voorlegt is een politiebade. Deze bevat echter geen beveiliging en kan derhalve dus gemakkelijk gemanipuleerd worden, waardoor de echtheid geenszins kan gegarandeerd worden. Uw verklaringen met betrekking tot deze werkzaamheden zijn tevens betrekkelijk vaag. Zo kunt u niet zeggen welke verschillende afdelingen er zoal bestaan binnen de Iraakse politie. Noch weet u welk insigne bij de graad van uw echtgenoot hoort. U kunt wel enkele rangen binnen de politie opnoemen, maar geeft hierbij onmiddellijk toe niet te weten wat hiervan de volgorde is. Bovendien kunt u bij deze graden ook de insignes niet benoemen. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat ze sterren hebben, maar ook het aantal sterren moet u schuldig blijven. U bent tevens onvoldoende in staat te verduidelijken wat de job van uw echtgenoot juist inhield. U weet niet welke taken hij precies uitvoerde. Het enige wat u kan zeggen is dat hij arrestaties moest uitvoeren, verder weet u niets. U weet ook niet of hij aan huiszoekingen deelnam, of hij verhoren afnam en kunt u geen enkel concreet voorbeeld geven van een missie waaraan hij meewerkte. Bovendien slaagt u er niet in de naam van de baas van uw echtgenoot te noemen. U weet niet of de dienst waar uw echtgenoot werkte ooit met Amerikanen heeft samengewerkt. U kunt ook maar een naam van een collega van uw echtgenoot opnoemen. Het is ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet weet of collega-agenten van uw echtgenoot ooit problemen ondervonden en dat u zelfs nooit gehoord hebt van politieagenten in het algemeen die problemen ondervonden in Irak. Ook weet u niets over eventuele aanslagen op het politiebureau waar hij werkte (CGVS p.7-10). Dat u in onvoldoende concrete gegevens weet aan te brengen over het voorgehouden werk van uw echtgenoot doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Er kan worden aangenomen dat u niet alle details omtrent de werkzaamheden van uw echtgenoot kent, doch het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hierover op een meer aannemelijke en overtuigende wijze zou kunnen vertellen. Dat uw echtgenoot u nooit iets over zijn werk vertelde, kan niet als verklaring voor uw onwetendheid worden weerhouden, temeer daar u, vreemd genoeg, wel perfect kon weergeven hoeveel uw echtgenoot als politieagent verdiende. Bovendien haalt u zelf aan dat wanneer de problemen begonnen, hij hier wel over vertelde (CGVS p.8). Uw onwetendheid aangaande de werkzaamheden van uw echtgenoot kan dan ook allerm minst overtuigen dat uw echtgenoot daadwerkelijk bij de politie werkte en dat u, als gevolg hiervan, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze conclusie wordt nog versterkt doordat u en uw dochter incoherente verklaringen aflegden wat betreft de afdeling van de politie waarvoor uw echtgenoot zou hebben gewerkt. U verklaart immers dat hij voor de lokale politie werkte (CGVS p.7), terwijl uw dochter verklaart dat hij voor de nationale politie werkte (CGVS 11/23999 p.6). Dergelijke incoherente verklaringen doen verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas.

Daarenboven zouden de vermeende problemen zich pas hebben gemanifesteerd nadat uw echtgenoot als politieagent (K.) (A.) (Q.) zou hebben gearresteerd. Wat deze vermeende **arrestatie** betreft kunnen echter ook nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo is het zeer bevreemdend dat u wanneer u tweemaal wordt gevraagd wanneer de arrestatie plaats had, u verklaart dit niet te weten. Nochtans verklaart u dat uw echtgenoot u wel over de problemen had verteld. Wanneer u er vervolgens wordt op gewezen de datum te niet te kennen, geeft u plots de exacte datum op, namelijk op

25 augustus 2011 (CGVS p.11). Dat u, als u de datum dan toch kent, deze niet onmiddellijk geeft wanneer hiernaar gevraagd, wekt verbazing. Verder verklaart u dat (K.) lid zou zijn geweest van Asaib Ahl Al Haq. U blijft echter vaag over deze organisatie. U haalt zelfs expliciet aan niets over deze organisatie te weten. Zo weet u niet wat hun doel is en kunt u geen namen van andere leiders of verantwoordelijken van deze organisatie opnoemen. Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om hier meer over te weten te komen. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Het enige wat u wel kan zeggen over de organisatie is dat, volgens u, Asaib Ahl Al Haq een onderdeel is van het Mehdi leger (CGVS p.5, 11-12). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat Asaib Ahl Al Haq helemaal geen onderdeel is van het Mehdi leger. Integendeel, het gaat om een afsplitsing van het Mehdi leger en sindsdien zelfs om rivaliserende organisaties. Dat het enige wat u over deze organisatie weet, foute informatie is, kan allerminst overtuigen dat u omwille van deze organisatie uw land heeft ontvlucht. Bovendien zijn er incoherenties te bemerken tussen uw verklaringen en die van uw dochter wat de organisatie waartoe (K.) behoorde betreft. U verklaart immers dat deze arrestant lid zou zijn geweest van Asaib Ahl Al Haq, terwijl uw dochter verklaart dat deze lid was van van Qataib Ansar Al Haq en het Mehdi leger (CGVS 11/23999 p.5). Een dergelijke incoherentie doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook het feit dat u niets kunt zeggen over wat er met (K.) gebeurde na zijn arrestatie, kan niet overtuigen. U bent er zelfs niet van op de hoogte of hij ondertussen werd vrijgelaten of niet. Bovendien hebt u ook niet de moeite genomen hiernaar te informeren (CGVS p.12).

Het is ook opmerkelijk dat u geen enkele informatie kunt verschaffen over welke collega's ook bij de arrestatie van (K.) zouden betrokken zijn. U weet noch hun namen, noch hun functie, noch weet u of zij problemen ondervonden omwille van deze arrestatie. Meer nog, u hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd. Er kan aangenomen worden dat u dit toch zou hebben gedaan, aangezien dergelijke informatie nuttig had kunnen zijn om uw eigen reden tot vrees goed in te kunnen schatten. Dat u dit niet hebt gedaan tast wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan (CGVS p.11-12). U geeft bovendien zelf ook toe dat u niet weet of er actueel nog iemand naar u op zoek is. Indien u dit werkelijk 2 zou vrezen, kan worden aangenomen dat u hiernaar zou hebben geïnformeerd. Dat u dit niet deed, bevestigt enkel de vermoedens dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen (CGVS p.13).

Bovendien haalde uw dochter enkele keren de algemene situatie in Irak aan. Hiermee tonen jullie echter geen systematische persoonlijke vrees voor vervolging aan zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS 11/23999 p.3 en 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft, namelijk uw identiteitskaart (dd. 13/9/09), uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/10/09), de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw dochters, de politiebadge van uw echtgenoot, de dreigbrief, de overlijdensakte van uw echtgenoot en het verzendbewijs van DHL, dient te worden vastgesteld dat deze de beslissing niet in positieve zin kunnen ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw dochter en het verzendbewijs van DHL zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Om aan de andere documenten enige waarde toe te kennen, dienen deze samen te gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, niet het geval was. Het is daarenboven bevreemdend dat in de dreigbrief niets vermeld wordt over de arrestatie die uw echtgenoot zou hebben uitgevoerd, waardoor de vermeende problemen zouden zijn begonnen (zie vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

1.2. Ten aanzien van R. A. A.-J. R. (tweede verzoekster):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren in Beyaa, Bagdad op 3 januari 1992. U bent een soennietische Arabier. U bent tot het zesde jaar naar de lagere school gegaan. U woonde uw hele leven in Beyaa. Uw vader was sinds 2005 bij de Iraakse politie. Op 25 augustus 2011 arresteerde uw vader samen met enkele collega's (K.) (A.) (Q.), een lid van Qataib Ansar Al Haq (brigades van de helpers van het recht) en het Mehdi leger. Op 26 augustus 2011 werd uw vader enkele keren telefonisch bedreigd door leden van diezelfde organisaties. Ze vroegen uw vader (K.) vrij te laten, maar uw vader zei dat hij dit niet kon doen. Op 27 augustus 2011 werd hij wederom op gelijkaardige manier bedreigd. Op 29 augustus 2011 ontving uw vader een dreigbrief van het Mehdi leger. Hierin stond dat hij voor de politie en de bezetters, de Amerikanen werkte en dat hij daarom vermoord zou worden. Diezelfde dag nog verhuisden jullie naar de familie van uw echtgenoot in Alawi. Op 30 augustus 2011 werd uw vader neergeschoten in zijn auto. Op 4 september 2011 werd jullie huis in Beyaa tot ontploffing gebracht. Op 5 oktober 2011 hebt u Irak verlaten samen met uw moeder

(S.) (M.) (A.) (A.) (J.) (O.V. 6.905.109) en zussen (O.V. 6.905.111). Op 25 oktober 2011 kwamen jullie in België aan en op 26 oktober 2011 vroegen jullie hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 3/9/09) en uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/10/09).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

U beroept zich immers op dezelfde vluchtmotieven als uw moeder. In haar hoofde werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er diende immers geconcludeerd te worden dat zij er niet in was geslaagd aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken omwille van het werk van uw vader.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, hoewel u verklaart dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van het **werk van uw echtgenoot**, u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw echtgenoot werkelijk bij de Iraakse politie werkzaam was. Het enige bewijsstuk dat u in dit verband voorlegt is een politiebade. Deze bevat echter geen beveiliging en kan derhalve dus gemakkelijk gemanipuleerd worden, waardoor de echtheid geenszins kan gegarandeerd worden. Uw verklaringen met betrekking tot deze werkzaamheden zijn tevens betrekkelijk vaag. Zo kunt u niet zeggen welke verschillende afdelingen er zoal bestaan binnen de Iraakse politie. Noch weet u welk insigne bij de graad van uw echtgenoot hoort. U kunt wel enkele rangen binnen de politie opnoemen, maar geeft hierbij onmiddellijk toe niet te weten wat hiervan de volgorde is. Bovendien kunt u bij deze graden ook de insignes niet benoemen. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat ze sterren hebben, maar ook het aantal sterren moet u schuldig blijven. U bent tevens onvoldoende in staat te verduidelijken wat de job van uw echtgenoot juist inhield. U weet niet welke taken hij precies uitvoerde. Het enige wat u kan zeggen is dat hij arrestaties moest uitvoeren, verder weet u niets. U weet ook niet of hij aan huiszoekingen deelnam, of hij verhoren afnam en kunt u geen enkel concreet voorbeeld geven van een missie waaraan hij meewerkte. Bovendien slaagt u er niet in de naam van de baas van uw echtgenoot te noemen. U weet niet of de dienst waar uw echtgenoot werkte ooit met Amerikanen heeft samengewerkt. U kunt ook maar een naam van een collega van uw echtgenoot opnoemen. Het is ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet weet of collega-agenten van uw echtgenoot ooit problemen ondervonden en dat u zelfs nooit gehoord hebt van politieagenten in het algemeen die problemen ondervonden in Irak. Ook weet u niets over eventuele aanslagen op het politiebureau waar hij werkte (CGVS p.7-10). Dat u in onvoldoende concrete gegevens weet aan te brengen over het voorgehouden werk van uw echtgenoot doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Er kan worden aangenomen dat u niet alle details omtrent de werkzaamheden van uw echtgenoot kent, doch het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hierover op een meer aannemelijke en overtuigende wijze zou kunnen vertellen. Dat uw echtgenoot u nooit iets over zijn werk vertelde, kan niet als verklaring voor uw onwetendheid worden weerhouden, temeer daar u, vreemd genoeg, wel perfect kon weergeven hoeveel uw echtgenoot als politieagent verdiende. Bovendien haalt u zelf aan dat wanneer de problemen begonnen, hij hier wel over vertelde (CGVS p.8). Uw onwetendheid aangaande de werkzaamheden van uw echtgenoot kan dan ook allermindst overtuigen dat uw echtgenoot daadwerkelijk bij de politie werkte en dat u, als gevolg hiervan, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze conclusie wordt nog versterkt doordat u en uw dochter incoherente verklaringen aflegden wat betreft de afdeling van de politie waarvoor uw echtgenoot zou hebben gewerkt. U verklaart immers dat hij voor de lokale politie werkte (CGVS p.7), terwijl uw dochter verklaart dat hij voor de nationale politie werkte (CGVS 11/23999 p.6). Dergelijke incoherente verklaringen doen verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas.

Daarenboven zouden de vermeende problemen zich pas hebben gemanifesteerd nadat uw echtgenoot als politieagent (K.) (A.) (Q.) zou hebben gearresteerd. Wat deze vermeende **arrestatie** betreft kunnen echter ook nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo is het zeer bevreemdend dat

u wanneer u tweemaal wordt gevraagd wanneer de arrestatie plaatshad, u verklaart dit niet te weten. Nochtans verklaart u dat uw echtgenoot u wel over de problemen had verteld. Wanneer u er vervolgens wordt op gewezen de datum te niet te kennen, geeft u plots de exacte datum op, namelijk op 25 augustus 2011 (CGVS p.11). Dat u, als u de datum dan toch kent, deze niet onmiddellijk geeft wanneer hiernaar gevraagd, wekt verbazing. Verder verklaart u dat (K.) lid zou zijn geweest van Asaib Ahl Al Haq. U blijft echter vaag over deze organisatie. U haalt zelfs expliciet aan niets over deze organisatie te weten. Zo weet u niet wat hun doel is en kunt u geen namen van andere leiders of verantwoordelijken van deze organisatie opnoemen. Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om hier meer over te weten te komen. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Het enige wat u wel kan zeggen over de organisatie is dat, volgens u, Asaib Ahl Al Haq een onderdeel is van het Mehdi leger (CGVS p.5, 11-12). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat Asaib Ahl Al Haq helemaal geen onderdeel is van het Mehdi leger. Integendeel, het gaat om een afsplitsing van het Mehdi leger en sindsdien zelfs om rivaliserende organisaties. Dat het enige wat u over deze organisatie weet, foute informatie is, kan allerm minst overtuigen dat u omwille van deze organisatie uw land heeft ontvlucht. Bovendien zijn er incoherenties te bemerken tussen uw verklaringen en die van uw dochter wat de organisatie waartoe (K.) behoorde betreft. U verklaart immers dat deze arrestant lid zou zijn geweest van Asaib Ahl Al 2 Haq, terwijl uw dochter verklaart dat deze lid was van van Qataib Ansar Al Haq en het Mehdi leger (CGVS 11/23999 p.5). Een dergelijke incoherentie doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook het feit dat u niets kunt zeggen over wat er met (K.) gebeurde na zijn arrestatie, kan niet overtuigen. U bent er zelfs niet van op de hoogte of hij ondertussen werd vrijgelaten of niet. Bovendien hebt u ook niet de moeite genomen hiernaar te informeren (CGVS p.12).

Het is ook opmerkelijk dat u geen enkele informatie kunt verschaffen over welke collega's ook bij de arrestatie van (K.) zouden betrokken zijn. U weet noch hun namen, noch hun functie, noch weet u of zij problemen ondervonden omwille van deze arrestatie. Meer nog, u hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd. Er kan aangenomen worden dat u dit toch zou hebben gedaan, aangezien dergelijke informatie nuttig had kunnen zijn om uw eigen reden tot vrees goed in te kunnen schatten. Dat u dit niet hebt gedaan tast wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan (CGVS p.11-12). U geeft bovendien zelf ook toe dat u niet weet of er actueel nog iemand naar u op zoek is. Indien u dit werkelijk zou vrezen, kan worden aangenomen dat u hiernaar zou hebben geïnformeerd. Dat u dit niet deed, bevestigt enkel de vermoedens dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen (CGVS p.13).

Bovendien haalde uw dochter enkele keren de algemene situatie in Irak aan. Hiermee tonen jullie echter geen systematische persoonlijke vrees voor vervolging aan zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS 11/23999 p.3 en 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw moeder, dient geconcludeerd te worden dat u er evenmin in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de 3 vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft, namelijk uw identiteitskaart (dd. 3/9/09) en uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/10/09), dient te worden vastgesteld dat deze de beslissing niet in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", passen verzoeksters de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Er rijzen vooreerst twijfels over de verklaring dat de echtgenoot van eerste verzoekster politieagent was. Eerste verzoekster was namelijk onvoldoende in staat te verduidelijken wat de job van hun echtgenoot inhield. Ze wist bijvoorbeeld niet welke taken hij precies uitvoerde, of hij aan huiszoekingen deelnam en of hij verhoren afnam. Ze kon ook geen enkel concreet voorbeeld geven van een missie waaraan hij meewerkte en of politieagenten op het bureau of in het algemeen problemen ondervonden in Irak (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7-10). Eerste verzoeksters *a posteriori* bewering dat ze wel weet dat politieagenten problemen ondervonden in Irak, maar dat ze dacht dat de ondervrager het had over de collega's van haar echtgenoot, kan niet worden aangenomen, aangezien de vraagstelling: "*Ooit gehoord van politieagenten in het algemeen die problemen ondervonden in Irak?*", bijzonder duidelijk is (administratief dossier, eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien werd er juist voor deze vraag reeds gevraagd naar de situatie van de collega's van verzoeksters echtgenoot en kon verzoekster er dus van uitgaan dat de twee vragen niet hetzelfde waren. Er wordt niet verwacht van verzoekster dat zij elk detail van het beroep kent, maar van een persoon die samenleefde met een man die een beroep uitoefende dat mogelijk een grote impact zou kunnen kennen op haar leven, gelet op de periode van onveiligheid waarin hij zijn beroep als politieagent uitoefende, mag verwacht worden dat zij de grote lijnen of bepaalde zaken, zoals de taken die hij verrichtte, kan weergeven.

Verder legden verzoeksters incoherente verklaringen af over de afdeling van de politie waarvoor hun vader of echtgenoot zou hebben gewerkt (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7; administratief dossier tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat de beschrijving van het uniform betreft, dient te worden opgemerkt dat politieagenten deel uitmaken van het dagdagelijkse leven en dat het beschrijven van een uniform derhalve niet aantoonde of verzoeksters' echtgenoot/vader een politieagent was. Het is verder bevreemdend dat eerste verzoekster perfect kon zeggen hoeveel haar echtgenoot verdiende (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag p. 10), terwijl ze vooreerst onwetend is over zijn werkzaamheden en beide verzoeksters daarnaast ter zitting, wanneer ze overeenkomstig artikel 14 PR RvV werden ondervraagd, duidelijk maakten dat hun echtgenoot/vader verantwoordelijk was voor de financiën thuis en het geld volledig beheerde, zelfs voor de boodschappen.

Tevens staat het gebrek aan kennis over het beroep van hun echtgenoot/vader in schril contrast met de verklaring met de kennis van verzoeksters inzake de persoon met wie hun echtgenoot/vader problemen had (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, p.11; administratief dossier tweede verzoekster, gehoor CGVS, p. 5). Daarenboven is het ook bevreemdend dat verzoeksters niet wisten welke collega's betrokken waren bij de arrestatie, terwijl er van verzoeksters mag worden verwacht dat ze de omstandigheden uitpluizen die aan de oorzaak liggen van het verlies van hun echtgenoot en de beslissing om het land te verlaten.

Verzoeksters leggen ook geen begin van bewijs neer van hun ontploft huis terwijl ze aanvoeren dat hun echtgenoot/vader politieagent is, waardoor er redelijk verwacht kan worden dat ze gemakkelijk documenten kunnen verkrijgen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters' asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven van de bestreden beslissing vermag derhalve op zich niet te leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", betogen verzoeksters onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten dat alleenstaande vrouwen in Irak een kwetsbare positie hebben en dat verzoeksters in hun land van herkomst dagdagelijks in aanraking komen met vormen van discriminatie en daardoor een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeksters preciseren niet welk artikel van de door hen aangevoerde richtlijn ze *in casu* geschonden achten noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Verzoeksters beweren in hun verzoekschrift dat ze omwille van het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn tot een risicogroep behoren. Uit de lezing van de informatie die verzoeksters toevoegden aan het verzoekschrift kan echter niet afgeleid worden dat alleenstaande vrouwen, hoewel ze problemen ondervinden, een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en het gelijkheidsbeginsel, betogen verzoeksters onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten, mailverkeer met "Iraq Body count" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, en een vergelijking met de andere Europese landen irrelevant is.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeksters preciseren niet welk artikel van de door hen aangevoerde richtlijn ze *in casu* geschonden achten noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Verzoeksters' betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan niet worden gevolgd. Ze stippen weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch uit de omstandige en gedetailleerde informatie in de administratieve dossiers (zie mappen 'landeninformatie'), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeksters laten uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoeksters, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS